

solution. Efter at vi havde naaet det, havde vi jo ikke nogenjomhøst Grund til at lade en saadan Hjemrettelse foregaa mere end een Gang. Da Regjeringen forelagde Loven anden Gang i 1886, var Grunden til at forkaste den anden Gang kun den, at konstaterede Regjeringens Forhold til Grundloven, men naar dette Hensyn var tilfredsstillt, saa kunde der i Fjor kun være en eneste Grund til at gjøre det om; det var Tvivl om vore egen Forkastelses Gyldighed, og det kunde selvfølgelig ikke falde os ind. Men hvad naaede vi ved denne Fremgangsmaade, som fra en vis Side blev opfattet som Hensyntagen, at vi i Fjor lod den døde Finantslov ligge i Udvalg? Derved naaede vi det, at saasnart Rigsdagen var hjemsendt, jubilerede man i Højres Presse hele Landet over, og sagde, at nu havde vi godkjendt den provisoriske Finantslov, og saa hed det desuden, at hen i Efteraaret skulle vi stilles paa en lignende Prøve, for atter at godkjende den provisoriske Finantslov. Nu siger det ærede Medlem, at det skal man ikke bryde sig om, hvad man siger fra anden Side (Klein: Jo), ja, men det lader sig ikke gjøre, thi selv om vi ikke bryder os om det, saa gjør det baade vore Modstandere mindre fordragelige, naar de kan gaa og jubilere over saadanne Historier, og hos vore egne Meningsfæller vækker det kun Forvirring i Forestillingerne, og fjerner netop fra den Forstaaelse, der skulde naaes, og som kun kan naaes paa Grundlag af den rene Sandhed, men ikke paa Grundlag af saadanne Historier.

Formanden (Høgsbro): Jeg maa bede ærede Medlemmer om at fjerne sig mere fra Galeren, og den ærede Taler om at tale noget høiere, da det er umuligt at høre ham i nogen Afstand.

Holstein-Ledreborg: Jeg skal forsøge det. — Der maa noget Mere til. Jeg skal gjerne indrømme det ærede Medlem, at man overordentlig godt den ene Gang kan gjøre det Modsatte af, hvad man har gjort forrige Gang (Afbrydelse). Ja, naturligvis, fordi Politik er en praktisk Gjerning og ikke noget triivielt doktrinært Konsekventsmageri. Jeg bryder mig ikke en Jur Sild om al den Slags naragtigt Konsekventsmageri, det skal jeg villig indrømme det ærede Medlem, og man kan ogsaa stille sig isoleret, naar man anser det for rigtigt, og blæse baade Benner og Modstandere et Stykke, naar man virkelig kan forsvare det. Men det kommer aldeles an paa, om der er reelle

Grunde, og man vidste, hvad man vilde naae ved Udsættelsen, og efter hvad det ærede Medlem har anført, er det ingen Ting, en løs Mulighed, der efter al Sandsynlighed ikke fører til Nogetjomhøst. Ja, havde vi her Udtalelser fra den anden Side, der stemmede med det ærede Medlems Tankegang, og fra Regjeringens Side, og kunde vi krygt stole paa, at Regjeringen og dens Benner her i Salen virkelig hørte til det store moderate Høire, som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) talte om, og at de vare betænkelige og bekymrede ved, at man var kommen udenfor Grundloven, og de saae den Fare, som denne Politik medfører baade lige overfor Indlandet og Udlandet for Fremtiden, og man blot søgte en anstændig Form til at komme ind under grundlovmæssige Tilstande, hvor man respekterede hindens Nei under en saglig Forhandling, saa skulde jeg med stor Glæde hjælpe det ærede Medlem, og det skulde sandelig ikke genere mig, at jeg kom til at opgive nogen personlig Forjængelighed ved at sige: Ja, saa har jeg taget fejl. Men der ligger ikke det Mindste, ikke det Fjærreste, ikke den svageste Anthyndning af, at vi ved at gaa den Vej, det ærede Medlem raader til i Dag, kunde fremkalde Sligt, eller at det vilde blive til Andet end, at vi kunde komme sammen igjen i Morgen og forkaste Loven, og saa kan vi lige saa godt gjøre det i Dag. Kunde endda det ærede Medlem, hvad jeg meget betvivler, faae et Flertal til at anstille de samme Overveielser, som han omtalte, vilde det endda kun føre til, at vi i Maaneder og Maaneder sad og overveiede og overveiede, uden at vi derfor kom nogen Begne, men endte ganske paa samme Punkt. Jeg siger derfor det Samme, som jeg sluttede med i Gaar, at saalænge der ikke er positiv Villighed fra Regjeringens og Højres Side til aabent og rent ud at opgive deres grundlovsstridige Politik og høre sig for den saglige Forhandlings Ret, det saglige Nei, saa tillægger jeg alle disse Expedienter ikke anden Betydning end en forhalende, forvirrende og svækkende, og jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke tjene det ærede Medlem i at slutte mig til hans Forslag. Jeg vil tillade mig at anbefale mine ærede Meningsfæller og alle dem, der tro, at man staar sig bedst ved en saa klar og utvetydig Forhandling som mulig, der ikke stiller Noget hen i taagede Fraiser, i Forhaabninger eller Forventninger, der ikke føre til Noget, at stemme mod det ærede Medlems Forslag om at standse Sagen.